

nógv og stór skip sigldu á leiðini.

— Tá b að eg Faðirvár væl og virðiliga, tað kostar einki!

— Tá talvan gongur í kirkjuni, kanst tú lata nakrar krónur, men tað er eingin trygd fyri gevaran.

— Tá eg róði framvið Hals í Limfjørðinum, rópti ein kona til mín, um eg ikki kendi meg sum eina stóra hetju? — Eg svaraði, sum satt var, at tá ein hevur ligið á opnum havi í regni og stormi í litlum báti, tá er ein so evarsliga litil. — Nei, tað er eingin grund hjá mær at halda meg vera hetju. Tað er eins nógv bátinum fyri at takka, at eg kom leiðina fram, tí hann er so væl bygður, eins og teimum, su mhava stuðlað meg.

— Ert tú trúgvandi?

— Ove brosar og sigur: — Hatta spurdi tú meg eisini um í 1978, (prát í Myndablaðnum), og eg gevi tær sama svar: Eg trúgvi upp á Gud, men eg eri ikki av Guds bestu børnum!

Gjörði føroyingum fyri skommum

Í 42 samdøgur róði Ove Joensen úr Føroyum til Danmarkar, men áðrenn hesa royndina, sum kunnugt, róði hann til Hetlands tvær ferðir og gavst síðani.

Ove Joensen: — Eg kendi vónloysi hesar báðar ferðirnar. Torførast var at koma heimaftur, tí eg kendi at eg hevði svikið stóra álitid, sum fólk høvdu havt á mær.

— Kortini havi eg ongantið verið illa viðfarin, tó at onkur hevur glepsað eitt sindur.

— Einu ferðina á Norðoyarstevnu fyri tvcimum árum síðani, spurdi ein maður, hvat eg bilti mær inn at liggja og rógva millum londini og gera føroyingum fyri skommum. Tá bleiv eg so óður, at eg kundi givið honum ein beint frammaná, men til alla lukku vann nólsoyabáturin róðurin júst í

somu lotu. So var eg glaður aftur og gloymdi alt um mannin. Tað er ikki spurningur um mín persón.

Handilsligt misbrúk

Síðan Ove Joensen setti fótin í land á Langelinju tann 12. august og fram til 20. september, hevur hann verið keyptur at umboða Idé fyrtekuna í Danmark. Hann hevur vitjað eitt og tvey stóð um dagin, skrivandi autugrafar, hildið røður, róði við »Dianu Victoriu«, — uttan ihald hvønn dag. Hann hevur ikki havt stundir at rinda móðina av sár, aftaná

roysnisverkið. Hvussu nógv Ove hevur fingið burtúr peningaliga, veit hann ikki, men skiligt er, at hann hevur savnað fólk í hópatali, sum síðan hevur givið handilsigan vinning til teir, su hava fyrirrekað — antin tað var Tivoli, ein havnavigsla í Nibe o.s.fr.

Ove hevur fingið lön fyri arbeiði sitt, men hvussu henda upphæddin svarar til tað, sum ymsu fyrirrekararnir hava fingið, er ikki lætt at meta um.

Dømi er havnavigslan í Nibe. Har mettu menn, at eini 1500 fólk fóru at savnast, men tá Ove var við og tað avtornaði, høvdu 500 fólk lagt leiðina higar.

Fyri hetta fekk Ove Joensen 6.000 krónur. Hann var staddur í Nibe í hálf-anannan tíma!

— Heldur tú ikki, at tú handilsliga hevur verið misbrúktur?

— Nei, tað haldi eg ikki. Eg skrivaði undir sáttmála við Idé fyrtekuna, áðrenn eg fíro avstað so eg visti, hvat eg gjörði. Tann stuðul, sum eg persónliga havi fingið frá Birgiri Andreassen hevur verið so góður, at eg neyvan hevði klárað ferðina, uttan hansara hjálp.

— Her hugsi eg serliga um tann menniskjansliga stuðulin, skoytir Ove uppi.

Fyri Føroyar

— Eg gjörði ferðina fyri at gera vart við Føroya land, og vit mugu ikki gloyma tann týðning tað hevur.

T.d. havi eg alla staðni havt Merkið við mær, har eg havi verið. Tá eg kom í Limfjørðin, setti ein týsk fyriteka seg í samband við meg. Ein messa skuldi vera í Herning og MVM Deutsch Diesel spurdi, um

Hann hevur spælt sær við lívinum, er komin væl frá tí, og skal ikki roynd fleiri avbjóðingar av síkum slag, heldur mamman.

Hann hevur spælt sær við lívinum, er komin væl frá tí, og skal ikki roynd fleiri avbjóðingar av síkum slag, heldur mamman.

teir kundu seta búmerki á bát min.

— Eg skuldi sjálvur gera av, hvat eg skuldi hava fyri ómakin.

— Eg havi ongantið verið á Philipsoyggjunum, men havi altíð hoyrt, at konufólkið har er serliga vakurt. — Eg svaraði, at eg ynskti mær at fara til Philipsoyggjarnar. Úrslitið er, at eg havi fingið ferðaseðil og hotellpláss í Manila í 14 dagar og skal á h eimferðini um Hongkong, har eg skal vitja í átta dagar, um framt 10.000 krónur í lummapeningi.

— Tað er greitt, at ein stór fyriteka í Týsklandi, sum kanska ikki vist um føroyar frammanundan, hevur góðar møguleikar at umboða Føroya land, samtundis sum eg fáa nakað burtúr, persónliga.

— Hetta er fyri mær tað mest týðningarmikla við ferðini — nevniliga at gera umheimin kunnugan við Føroya land.

Annars sigur Ove, at hann er leiddur av at ganga í klæðum við búmerkjum á, og at hann er fegin um at sleppa í vanlig klæði aftur.

Hann hevur fingið gávur í hópatali, sum fylla so nógv, at hann ikki veit, hvat hann skal gera við tað.

Gávurnar eru kostnaðarmiklar — eitt steyp t.d. frá Hirtshals býi er í virði mett at kosta 80.000 krónur. Soleiðis eru nógv dømi, men í reiðum peningi kunnu gávurnar ikki metast.

— Hvat fert tú nú at takast við?

— Eg fari fyríbils at vera heima, men ein ferð til Australia verður helst veruleiki... Mamman: — Nei, nú verður tú heima!

Byggja svimjihyl

— Eg havi lovað børnunum í Nólsoy, at tey skulu fáa ein svimjihyl, so her verður okkurt at takast við.

— Tað er rætt sum mamma sigur. Eg noyðist eisini at hugsa um foreldur míni. Nú havi eg givið teimum nógvur avbjóðingar okg tey eru ikki heilt ung longur. Tað noyðist eg eisini at hugsa um.

— Hvør eigur Ove Joensen, nú ferðin er at enda komin?

— Mamma og pápi eiga meg, tað er greitt. Hvussu framtíðin enn fer at mynda seg, so hoyri eg heima her. Men nú noyðist eg at finna mær eina konu, sigur Ove og brosar.

Telefonin hevur kimað áhaldandi meðan vit hava prát. Onkur vil lána pening, onnur vilja hava Ova við seglskipi á ferð kring heimin, o.s.fr.

Seinasta nýggja henda dagin er, at ein pláta skal gevast út til jólar, har sangir, yrktir um Ova Joensen, skulu verða innihaldið. Hvør skal hava á-góðan, veit Ove Joensen ikki, og tá vit royndu at fáa hetta upplárað, eydnaðist tað ikki, áðrenn blaðið fór til prentingar.

Dagny Joensen

